

Kaikuen eta kankarroen ipuina

Bazen behin, artean munduak mendi horirik ez zeukala, lur guzti-guztia nabar eta laua zenean, herri bat, ezelako eta inolako muinorik ez zuena.

Garai hartan, biribila izan ordez, guztiz arteza zen ludia, eta ez zitzaion ortzi-mugarik ezagutzen planetari. Herri hartan, erreka bakarrari zerion ura, metal-ur gozo askoa. Baina, ur horrek ez zekien norantz abiatu. Astelehenetan alde baterako joera hartzen zuen. Asteartean paduran ahitzen zen. Eta asteazkenetan bestalderako zaletasuna pizten zitzaion.

Herri hartako biztanleek, zahar edo gazte, txiki nahiz handi, ezin bestela eta, munduaren ordeka eta zelai izate itolarri hura sufritzen zuten denek. Ibaiaren emari ganorabako eta ur-etorri txoroak pairatzen zituzten. Halamoduzkoa zen hango bizitza. Beste hainbat lekutan legez. Zeren halamoduzkoak baitira toki guztietako bizimoduak; arraroetan, arraroenak izanik ere.

I LOVE MY HEART. Halako batean, zoratu egin zen bertako jendea. Zuria, beltz iruditu zitzairen. Beltza, fuksia. Iparra, hego. Horia, berde. Berdea, more. Herrikoa nahikoa ez eta kanpotik hasi ziren gauza denak ekartzen: patatak, azak, haratuzteetako kauserak, sanjoan sagarrak, urdaiazpikoa eta barbarinak. Gonak, prakak eta jakak. Ematen zuen herriaz nardatu zirela... Torlojuak eta bihurkinak. Dena zekarten kanpotik. Baita hizkuntza ere!

Hasieran, grazia egin zien kanpoko mintzo berriak. Modernoa iruditu zitzairen ondoren. Sinpatikoa eta desberdina. Bat barik, hiru hizkuntza ere bazituzten herri hartan lehenagotik. Baina, horiek nahikoa iruditu ez eta hura izan zen berria ikasi beharra, hura! Hizkuntza-sukarrik baldin bada inon, hangoa bai sukar kiskali eta ezin eramana. Eta telebistak sustatu zuen berrikuntza. Eta irratiak. Eta Internetek... Legebiltzarrak. Lehendakaritzak.

INIGO AZKONA

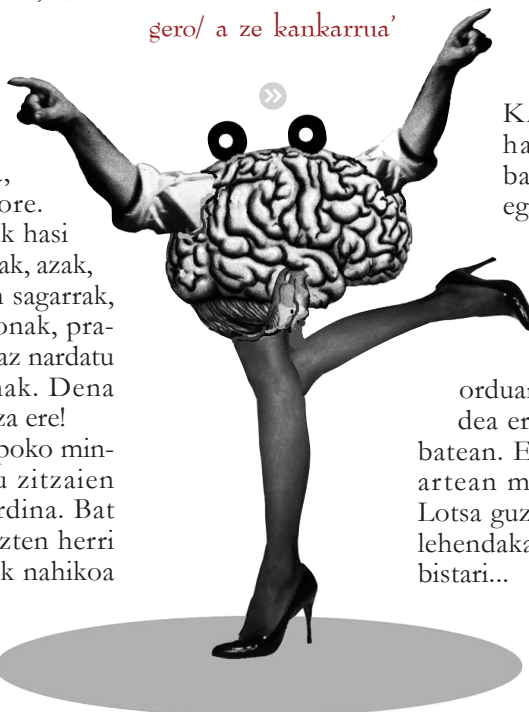
CALL CENTRE. Inork ez daki zergatik, baina ezinago modan jarri ziren kanpotik etorritako buztinile batzuen pitxar bereziak, buztinezko plater karratuak eta hondorik gabeko edalontziak. Moda gorri-gorri horri segika, buztin egosiarekin egin zituzten herri hartan oheak, hiru hankarekin. Buztinarekin, labeak. Buztinarekin, hozkailuak eta mikrouhinak. Autoak. Trenak. Buztingintza hartako bezero-oldeen pretentsioei erantzuteko, bulego zentrala eraiki zuten agintariek. Berria hura ere. Handik bertatik hasi ziren kudeatzen dei guztiak eta eskariak.

Egoitza hartan bertan zentralizatu ziren kanpoko produktuak, buztinezko horiek batez ere. Ondoren, kamioi erraldoiak hasi ziren garraiatzen buztinezko gauza haiek guztiak: ispiluak, telebista-antenak, enkarguetara joateko saskiak, bikote ase-ezinentzako bibragailuak eta kontsolagailuak. Dena.

KAIKUARI, KANKARRU. Eromen haren baitako egun seinalatu batean, San Sebastian bezperatan egia esate aldera, denen harridurako, koblakari bat esnatu zen lozorro luzetik. Oholtzara igo zen. Mikrofona eskuan hartuta, kantuari ekin zion. Ez bat, ez bi, haizea aldatu zen orduan. Bat-batean. Emariaren norabidea erabaki zuen ibaiak derrepenteko batean. Eta, lehena ezagutu zuen ordura artean mendirik ez zeukan herri hark. Lotsa guztiak galduta kantatu zion poetak lehendakariari. Legebiltzarrari. Irrati-telebistari...

“Edukiko bazenu/ osorik burua/ etzenuen egingo/ holako marrua./ Jakinduri gutxiko / bai lagun arrua,/ ontzia izanez gero/ a ze kankarru”.

Eta hori hola bazan edo ez bazan, sar dadila kalabazan eta atera dadila Kaputxino Kaikuen plazan. ■

irudia:

Antton Olariaga